

ПРИЗНАНИЕ ЗА ТВОРЕЦА ГОЛЕМИНОВ

Сърдечно и вълнуващо (ако се съди по пълната зала на Партийния дом) бе чествува на 80-годишнината на нашия именит композитор, педагог, публицист и общественик проф. Марин Големинов. Той е последният от поколението творци, което издигна българската симфонична, инструментална и оперна музика до ниво то на европейската и заслужава това внимание, оказано му с много топлина и любов от русенци. Защото наред с Панчо Владигеров, Любомир Пипков и Веселин Стоянов, Големинов по свой, ярко индивидуален начин съчета богатствата на националния ни фолклор с достиженията на европейската музикална мисъл и остави бележити образи от всички жанрове в българската музикална съкровищница.

На русенска сцена, в програмите на „Мартенски музикални дни“ и на редовни концерти, са звучали много от

неговите симфонии, инструментални концерти и кватрети, а Русенската опера е играла с неизменен успех балетата му „Нестинарка“.

В първата част от концерта на оркестър „Симфонията“ на Българското радио и телевизия бяха включени само някои от най-хубавите инструментални творби на Големинов. Но и те бяха достатъчни да очертаят своеобразния му стил, характерен с лаконичната си изразност и топла емоционалност.

Всеки юбилеен авторски концерт носи особена празничност. И тя идва винаги дъстранно — от изпълнителите и публиката. Слушателите са склонни да простят някои несвършенства, а те са неизбежни при подобно вълнение. Така беше и при авторския концерт на Марин Големинов. Самата програма с подбора на пиесите клони към инструментален блясък. И вед

нага трябва да прибавим, че за това допринесоха твърде много флейтисът Симеон Щерев и френските гости — кватрет „Бернед“ (Жан-Клод Бернед — цигулка, Марсел Шарпантие — цигулка, Мишел Лалеуз — виола, и Пьер Пьонасу — виолончело). Диптихът на флейта и оркестър в трактовката на Симеон Щерев прозвуча като единцветен ескиз, равностоен на певчески вокализ. Като кратък апостроф със свои въпросителни прозвуча Концертът в една част за струнен оркестър. С бистротата, благородството и културата на своето музициране инструменталистите от кватрет „Бернед“ се „вляха“ умело в общата тъкан на Концерта за струнен кватрет и струнен оркестър. Диригентът Камен Големинов изгради празничната програма с необходимия нерв и видимо познаване на вдъхновеното творчество на своя баща. Впрочем във фестивал

ната утрин вдъхновението, поделено между инструменталисти и диригент, преля и сред публиката, която аплодира спонтанно майсторските творби на Големинов.

Втората част на концерта легитимира най-добрите качества на оркестър „Симфонияра“ и диригента Камен Големинов: непринуденост в музицирането, техническа стабилност и стилова яснота. Популярната Пета симфония на Шуберт носи определено влияние от Моцартовия стил и все пак е шубертowska по романтичната си мечтателност и душевна въдрост. Струва ми се, че диригент и оркестър останаха длъжници на песенното начало в симфонията и подчертаваха повече игривата и бравурност. Някои ритмични разклащания и сравнително тясната динамика на амплитуда бяха малките сенки върху това иначе стилно изпълнение.

Борис ИЛИЕВ